24 Μαρτίου 2026

Μοναχός Γερμανός Διονυσιάτης (1840 – 24 Μαρτίου 1924)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ιερά Μονή Διονυσίου (φωτ. π. 1890)

Γεννήθηκε στην Καρδίτσα της Θεσσαλίας το 1840. Διακρινόταν για τη μεγάλη του ταπείνωση. Γράφει περί αυτού ο ευλαβέστατος μο-ναχός Λάζαρος Διονυσιάτης († 1974): «Ούτος ο μακάριος Γερμανός είχεν έμφυτον εν τη καρδία του την αγίαν ταπείνωσιν και τα εξ αυτής συνακόλουθα χαρίσματα και αρετάς: πραότητα, ακακία, σεμνότητα και το παιδικόν και άπλαστον του χαρακτήρος του. Εκ νεαράς ηλικίας έπασχεν ο μακαρίτης από κήλην, η οποία τόσον είχεν εξογκωθή, ώστε όταν ήλθεν εις το νοσκομείον, ήτο ως εν καρπούζιον, δύο κιλών περί-που. Όμως δεν εμεμψιμοίρει, δεν εγόγγυζεν, αλλά διαρκώς εδόξαζε τον Θεόν και Τον ευχαριστούσε, διότι, έλεγε, δικαίως επαιδεύετο διά τας αμαρτίας του».

Λεπτομέρεια χαλκογραφίας ιεράς μονής Διονυσίου

Μάλιστα το τέλος του ήταν θαυμαστό. Ζήτησε από τον νοσοκόμο διακονητή της μονής καφέ και ρακή. Τα ήπιε δίχως να δείξει καμία δυσκολία. Αναχωρώντας ο νοσοκόμος τον βλέπει να υψώνει τα μάτια του προς τον ουρανό και να σιγοψιθυρίζει με φαιδρότητα: «έλα, έλα, σε περιμένω …». Προφανώς επρόκειτο περί αγγέλου. Μετά λίγα λεπτά εξέπνευσε. Ο νοσοκόμος θαύμασε για το γεγονός. Βλέποντας τον ειρη-νικό και ησύχιο αυτόν θάνατο ο παρευρισκόμενος ιατρός Γέρων Αθα-νάσιος Λαυριώτης († 1940) είπε προς τον ηγούμενο: «Αυτός, δεν είναι θάνατος, είναι ύπνος, είναι μετάβασις από τα επίγεια εις τα ουράνια, από τα λυπηρά εις τα χαρμόσυνα, ίνα η ψυχή του, μετά των ουρανίων Δυνάμεων, αγάλλεται, ευλογούσα και δοξάζουσα τον Πανάγαθον Κύ-ριον ημών Ιησούν Χριστόν». Και ο ηγούμενος απάντησε: «Ναί, άγιε ιατρέ, ως τα λέγεις, ούτως έχει η αλήθεια. Διά την αγίαν του ζωήν, ο Κύριος του ωκονόμησε τέλος αγαθόν». Τέλους αγαθού και ειρηνικού είθε ν’ απολαύσουμε όλοι μας.

Ανεπαύθη εν Κυρίω την παραμονή της μεγάλης εορτής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου στις 24.3.1924.

Πηγές – Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου. Θερμές ευχαριστίες στον μοναχό Γαβριήλ Διονυσιάτη. Λαζάρου Διονυσιάτου μοναχού, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Άγιον Όρος 1988, σσ. 96-97.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό Ενάρετων Αγιορειτών του 20ου αιώνος, σελ. 189-190, τόμος Α΄ 1901-1955, Εκδόσεις «Μυγδονία».